27 Ιουλίου 2021

4 κακές συμπεριφορές των παιδιών που αγνοούμε (ενώ θα έπρεπε να απαγορεύουμε)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα)

Όλοι οι γονείς ανησυχούν όταν παρατηρούν στο παιδί τους αυξημένη επιθετικότητα ή συστηματική αγένεια. Υπάρχουν, ωστόσο, μερικές, μικρές κακές συμπεριφορές που «δεν τις πιάνει το μάτι» μας εύκολα, που συνηθίζουμε να αγνοούμε ή να μας φαίνονται χαριτωμένες κι όμως, δεν πρέπει να διαφεύγουν της προσοχής μας. Ιδού μερικά χαρακτηριστικά παραδείγματα:

Διακόπτει συνεχώς όταν μιλάτε

Γιατί δεν πρέπει να το αγνοούμε: Το παιδί ίσως είναι φοβερά ενθουσιασμένο και θέλει οπωσδήποτε να μοιραστεί μαζί σας μια πληροφορία ή να κάνει επειγόντως μια ερώτηση, όμως με το να επιτρέπετε να διακόπτει επανειλημμένα τις συζητήσεις σας δεν του μαθαίνετε τον σωστό τρόπο συμπεριφοράς απέναντι στους ανθρώπους. Μ’ αυτό το τρόπο, το παιδί σταδιακά ίσως νομίσει ότι έχει κάθε δικαίωμα να αποζητά την προσοχή των άλλων ανά πάσα στιγμή και δεν θα μάθει να διαχειρίζεται τα έντονα συναισθήματά του.

Τι μπορούμε να κάνουμε: Μιλήστε ήρεμα και ανοιχτά στο παιδί για τη σημασία του σεβασμού και της υπομονής. Εξηγήστε του ότι θα έχει όλη σας την προσοχή αμέσως μόλις τελειώσει η κουβέντα σας -εκτός φυσικά αν πρόκειται για κάποια αδήριτη ανάγκη. Δείτε εδώ μια απλή, αποτελεσματική και δοκιμασμένη τεχνική που θα βοηθήσει το παιδί να μάθει να μη διακόπτει, χωρίς να νιώσει ότι το παραμελείτε.

Κάνει ότι δεν ακούει

Γιατί δεν πρέπει να το αγνοούμε: Αν χρειάζεται να πείτε δύο, τρεις ή επτά φορές στο παιδί να βάλει τα παπούτσια του ή να μπει στο αυτοκίνητο, στέλνετε το μήνυμα ότι δεν πειράζει να σας αγνοεί και ότι εκείνο είναι ο «αρχηγός». Λέγοντας το ίδιο πράγμα ξανά και ξανά, το παιδί απλώς περιμένει την επόμενη προειδοποίηση/ «εντολή», αντί να δίνει τη δέουσα προσοχή από την πρώτη φορά. Για εκείνο, ίσως καθημερινά πράγματα να γίνονται ένα παιχνίδι εξουσίας στο

οποίο κερδίζει έδαφος φέρνοντας εν τέλει τη μαμά και τον μπαμπά «στα μέτρα του».

Τι πρέπει να κάνουμε: Αντί να φωνάζετε από το παραδιπλανό δωμάτιο ξανά και ξανά, κάντε τον κόπο να πλησιάσετε το παιδί, να σκύψετε και με ήρεμη και σταθερή φωνή να του ζητήσετε κοιτώντας στο στα μάτια αυτό που θέλετε. Κλείστε την τηλεόραση, αγγίξτε το στον ώμο, πείτε το όνομά του και χρησιμοποιήστε τον… μαμαδίστικο τόνο σας για να κερδίσετε την προσοχή του και να πατάξετε το χιλιοτραγουδισμένο φαινόμενο της επιλεκτικής ακοής.

Μικρά ψεματάκια

Γιατί δεν πρέπει να το αγνοούμε: Μπορεί να μοιάζει ασήμαντο, όμως, αν το παιδί λέει, για παράδειγμα, ότι ναι, τακτοποίησε το δωμάτιό του, ενώ στην πραγματικότητα έχει απλώς «καταχωνιάσει» όλα τα παιχνίδια κάτω απ’ το κρεβάτι ή περιγράφει στους φίλους του μια σούπερ μέρα στο Λούνα Παρκ που ποτέ δεν υπήρξε, τότε αξίζει την προσοχή και τη διαχείρησή μας. Επιτρέποντας τα μικρά ψέματα, ανοίγουμε το δρόμο για να γίνει το ψέμα συνήθεια και δίνουμε στο παιδί την εντύπωση ότι εγκρίνουμε την τακτική της μισής αλήθειας ή του αθώου ψέματος προκειμένου να φανούμε σωστοί ή καλύτεροι.

Τι μπορούμε να κάνουμε: Κάθε φορά που το παιδί συλλαμβάνεται επ’ αυτοφώρω να λέει ένα μικρό ψέμα, εξηγήστε του με ψυχραιμία ότι η συμπεριφορά του είναι λάθος. Θυμίστε του ότι ούτε στο ίδιο αρέσει να του λένε ψέματα, εξηγήστε ότι έτσι υπάρχει ο κίνδυνος οι άνθρωποι να μην το πιστεύουν ποτέ (μπορείτε εδώ να πείτε δυο λόγια και για τον γνωστό μύθο του ψεύτη βοσκού) και ψάξτε το κίνητρο πίσω από το μικρό ψεματάκι. Τις περισσότερες φορές, για ένα ψέμα, ευθύνεται το ίδιο, αν όχι περισσότερο, αυτός που το ακούει παρά αυτός που το λέει.

Κακές λέξεις

Γιατί δεν πρέπει να το αγνοούμε: Τα παιδιά ρουφούν πληροφορίες και ερεθίσματα απ’ το περιβάλλον τους, τις ενσωματώνουν και τις αναπαράγουν πριν προλάβεις να ανοίξεις και να κλείσεις τα μάτια σου. Δεν είναι σπάνια η περίπτωση όπου ένα παιδί λέει μια κακιά λέξη που άκουσε και οι γονείς το βρίσκουν διασκεδαστικό και χαριτωμένο, επιβραβεύοντας έτσι έμμεσα την βωμοχολία. Κάποιες λέξεις όμως (δεν) είναι μόνο (ή μήπως «ούτε»;) για τους μεγάλους και οι βρισιές είναι αντιαισθητικές, προσβλητικές και ανάρμοστες -ιδίως για ένα παιδικό στόμα.

Τι μπορούμε να κάνουμε: Κατ’ αρχάς να βάλουμε πιπέρι στο δικό μας στόμα, μιας και το πιθανότερο είναι ότι εμείς δώσαμε το κακό παράδειγμα. Εν συνεχεία, να αναζητούμε τα αίτια της συμπεριφοράς. Πρόκειται για απλή μίμηση, για συσσωρευμένο θυμό ή για προσπάθεια του παιδιού να βρεθεί στο επίκεντρο της προσοχής; Εξηγήστε όταν πρωτοειπωθεί η κακή λέξη ότι δεν πρέπει να τη χρησιμοποιεί και καταστήστε σαφές ότι αυτό είναι ένας απαράβατος κανόνας. Αν η προσπάθειά σας πέσει στο κενό και το παιδί συνεχίσει να επαναλαμβάνει απαγορευμένες λέξεις, τότε αγνοήστε τις εντελώς και αδιαφορήστε, ούτως ώστε να την ξεχάσει ή να μη θελήσει να την ξαναπεί εφόσον δεν προκαλεί καμιά αντίδραση.

Πηγή: mama365.gr